

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové, ve věci navrhovatele: **R. M.**, proti odpůrci: **město Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, 543 51 Špindlerův Mlýn, zast. JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem AK v Plzni, Martinská 8, PSČ 301 00, za účasti obchodní společnosti **Seattle, s.r.o.**, se sídlem Praha 1 – Nové Město, Na Poříčí 1047/26, PSČ 110 00, zast. JUDr. Tomášem Rybářem, advokátem se sídlem na adrese Praha 1, Václavské náměstí 1601/47, PSČ 110 00, advokátní kancelář RYBÁŘ, SOPPÉ & PARTNEŘI, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011–Z, **t a k t o :**

- I. **Návrh se z a m í t á .**
- II. **Navrhovatel je povinen nahradit odpůrci náklady řízení ve výši 33.923,-- Kč k rukám JUDr. Karla Havla, advokáta se sídlem AK v Plzni, Martinská 8, PSČ 301 00, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn schválilo usnesením č. 8/11/2011-Z, ze dne 15. 11. 2011, územní plán města Špindlerův Mlýn (dále jen „OOP“ nebo „územní plán“). Jeho vydání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 16. 11. 2011. Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011.

Navrhovatel návrhem ze dne 7. 1. 2013, který byl doručen krajskému soudu dne 11. 1. 2013, zahájil řízení o zrušení části územního plánu Špindlerův Mlýn. Odůvodnil jej v pěti bodech, v nichž tvrdil, že byl žalovaným územním plánem

omezen na svých vlastnických právech, a to bez řádného odůvodnění a bez opory v cílech a úkolech územního plánování, ve větší, než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem, s náznaky libovůle, když jím bylo zrušeno zastavění pozemkových parcel č. 680/2 a č. 687/1 v kat. území Labská a pozemkové parcely č. 509/5 v kat. území Špindlerův Mlýn. V uvedeném postupu spatřoval rozpor s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně v s článkem 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je nucené omezení vlastnického práva možné jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.

Ve třetím návrhovém bodu navrhovatel tvrdil, že napadený územní plán je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, stanovenými v § 18 odst. 1 až 3 a § 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Otázkami odůvodnění územního plánu a jeho přezkoumatelností se navrhovatel zabýval ve čtvrtém návrhovém bodu. Konstatoval, že odůvodnění žalovaného územního plánu nemá předepsané náležitosti, když neobsahuje zejména komplexní zdůvodnění přijatého řešení a vybrané varianty, včetně vyhodnocení předpokládaných důsledků tohoto řešení, zejména ve vztahu k rozboru udržitelného rozvoje území, a neobsahuje ani správné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území ani vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch.

V pátém návrhovém bodu navrhovatel brojil proti způsobu vymezení zastavěného území města Špindlerův Mlýn, podáním ze dne 16. 5. 2013 jej však vzal zpět. V něm zároveň změnil původní petit návrhu v tom směru, aby byly zrušeny jen ty části OOP, které se týkají účelového určení pozemkových parcel č. 509/5 v kat. území Špindlerův Mlýn a č. 680/2 a č. 687/1 v kat. území Labská.

Krajský soud zaslal návrh navrhovatele na zrušení OOP k vyjádření jak odpůrci, tak osobě zúčastněné na řízení, takže jeho obsah oba uvedené subjekty znají v doslovném znění. Krom toho byl rozveden v předchozím rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 8. 2013, č.j. 30A 3/2013-113, takže jeho podrobné zopakování měl krajský soud za nadbytečné. A to i s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2014, č.j. 5 AOS 3/2013-33, z něhož budou dále jeho podstatné části citovány.

K návrhu na zrušení OOP se vyjádřil odpůrce podáním ze dne 28. 1. 2013. S důvody jeho podání se neztotožnil, když podle něho žádný z navrhovatelem tvrzených důvodů nezákonnosti, jenž by byl relevantním důvodem pro zrušení napadeného OOP, není dán. Vzhledem k tomu se zrušením, byť i jen části napadeného OOP, nesouhlasil, neboť je považuje za právně perfektní správní akt, jenž je v souladu s příslušnými právními předpisy.

Stěžejním bodem vyjádření odpůrce byla námitka, že si navrhovatel nestřežil v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu města svá práva. Proti změnám funkčního určení svých pozemků totiž nic nenamítal a tedy ani odpůrci neumožnil se s jeho výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání se s jeho námitkami v rozhodnutí o námitkách. Učinil tak až v návrhu na zrušení územního plánu, a proto by již k námitkám o omezení vlastnických práv navrhovatele nemělo být přihlíženo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č.j. 9 AOS 2/2009-54). Odpůrce se podrobně vyjádřil i k dalším

návrhovým bodům navrhovatele, přičemž rovněž jeho vyjádření krajský soud zaslal k vyjádření jak navrhovateli, tak osobě zúčastněné na řízení, takže jeho obsah oba uvedené subjekty znají v doslovném znění. Krom toho bylo rozvedeno v předchozím rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 8. 2013, č. j. 30A 3/2013-113, takže jeho zopakování měl krajský soud rovněž za nadbytečné.

Krajský soud poté, co zjistil, že v přezkoumávané věci jsou splněny podmínky řízení, rozhodl o návrhu navrhovatele rozsudkem ze dne 12. 8. 2013, č.j. 30A 3/2013-113. Dospěl v něm k následujícím zjištěním a závěrům.

Především, že navrhovatel byl v průběhu procedury zpracování územního plánu nečinný, když proti jeho konceptu ani návrhu žádné námítky neuplatnil. Za této situace si položil otázku, má-li mít vlastník pozemku, dotčeného regulativy plynoucími z nového územního plánu do té míry, že již jej nebude moci využít dosavadním způsobem, právo znát důvody této změny přímo z textové části územního plánu, respektive, zda je i v tom případě povinností pořizovatele územního plánu provedené změny adekvátním způsobem odůvodnit. A to bez ohledu na to, zda v průběhu procedury tvorby územního plánu proti zamýšlené změně brojil či nikoliv. Vycházel přitom ze skutečnosti, že ze samotného názvu „opatření obecné povahy“ plyne, že jde o opatření pro širokou veřejnost, a že jeho obsah podléhá přiměřeným způsobem tímž požadavkům, jako správní rozhodnutí orgánů veřejné správy a kdy pouze při jejich naplnění lze mluvit o řádné správě věcí veřejných. Krom toho obsahové náležitosti územního plánu jsou stanoveny v § 13 vyhl. č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, v platném znění. Podle něho stanoví obsah územního plánu, včetně jeho odůvodnění, příloha č. 7 citované vyhlášky. Z ní je pak patrné, že textová část odůvodnění územního plánu musí obsahovat náležitosti vyplývající ze správního řádu. O které náležitosti se může jednat, to vyplývá z ustanovení § 174 odst. 1 správního řádu. V něm se stanoví, že pro řízení o OOP platí obdobně ustanovení jeho části první a přiměřeně ustanovení části druhé. Tedy základní zásady činnosti správních orgánů (viz §§ 2 až 8 správního řádu) platí bezvýhradně (v nich je kladen zejména důraz na postup v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a dále požadavky šetřit práva nabytá v dobré víře, zasahovat do práv osob za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu, za odpovídající mají řešení, které je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu a dodržuje se požadavek, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly), ustanovení o správním řízení, v jehož rámci jsou stanoveny i náležitosti rozhodnutí, včetně požadavků na jeho odůvodnění, pak platí přiměřeně. Odůvodnění územního plánu musí dále obsahovat náležitosti uvedené v § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona, jakož i další v něm příkladmo uvedené náležitosti, mimo jiné i komplexní zdůvodnění přijatého řešení. Součástí odůvodnění územního plánu zpracovaného pořizovatelem tak musí být rovněž vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch, výsledek přezkoumání územního plánu z hlediska cílů a úkolů územního plánování, zejména s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a požadavky na ochranu nezastavěného území a další.

K tomu krajský soud dodal, že v přezkoumávané věci byl jeden územní plán nahrazen územním plánem druhým, že takovýto proces je nutno vnímat kontinuálně,

s dlouhodobým výhledem, neboť každý územní plán je vždy příslibem daným politickou reprezentací obce veřejnosti, respektive každému subjektu působícímu na území města, který nelze jen tak měnit podle toho, kdo „je zrovna na radnici“. Jde svým způsobem o veřejnou smlouvu. Krajský soud má proto obecně vzato za nepřijatelné, aby rozvoj území obcí a měst probíhal bez ohledů na minulé přísliby a očekávání. A má-li k tomu již dojít, musí být takové změny řádně odůvodněny. Jinými slovy, protože byly předmětné pozemkové parcely navrhovatele novým územním plánem určeny k jinému, diametrálně odlišnému funkčnímu využití, oproti předchozímu stavu, pak v něm musí být tato změna vysvětlena a odůvodněna. V souladu s principem právní jistoty má totiž každý, tedy i navrhovatel, právo znát důvody změn, jež se ho dotýkají, nemá-li se naše společnost dostat na úroveň dob minulých. Již jen proto je tudíž nezbytné zásadní funkční změny, které se dotýkají vlastnických práv subjektů, v územních plánech odůvodnit naprosto přesně, jasně, určitě a srozumitelně, aby nebylo možno mluvit o zneužití práva a svévoli.

Krajský soud poznamenal, že ne každé části územního plánu bude v jeho odůvodnění věnována stejná pozornost a že uplatní-li fyzická či právnická osoba proti navrhované změně ve funkčním využití jejího pozemku námitky, není pochyb o tom, že v takovém případě musí být rozhodnutí o nich odůvodněno ve směru ke konkrétním pozemkům. Pokud subjekt v procesu tvorby územního plánu námitky neuplatní, pak se musí spokojit s odůvodněním směřovaným pouze k ploše, v níž se jeho nemovitosti nachází.

Krajský soud hledal v textové části územního plánu odůvodnění týkající se změny ve funkčním využití pozemkových parcel č. 680/2 a č. 687/1 v kat. území Labská a pozemkové parcely č. 509/5 v kat. území Špindlerův Mlýn (pozemky navrhovatele), nenašel je však, přičemž odpůrce v tomto směru ve svých vyjádřeních nijak nereagoval, nepředestřel krajskému soudu ty části OOP, kde by takové odůvodnění bylo. Jaké konkrétní důvody vedly k funkčním změnám právě v daných místech, jaký veřejný zájem si je v nich vyžádal, to nemohl krajský soud z územního plánu zjistit. Ani z výňatků z OOP, jež odpůrce zmínil ve svém vyjádření k návrhu. Na základě toho zkonstatoval, že je odůvodnění napadeného OOP nepřezkoumatelné, což ve svém důsledku znemožňuje přezkum i dalších návrhem nastolených otázek – námitek, zejména otázky přiměřenosti napadené právní regulace.

Vzhledem k uvedenému proto krajský soud ve svém předchozím rozsudku ze dne 12. 8. 2013, č.j. 30A 3/2013-113, uzavřel, že důvody funkčních změn u pozemkových parcel č. 680/2 a č. 687/1 v kat. území Labská a pozemkové parcely č. 509/5 v kat. území Špindlerův Mlýn nebylo možno z napadeného OOP zjistit, že je nepřezkoumatelné a že z něho nelze rozpoznat ani přiměřenost právní regulace. Proto krajský soud podle § 101d odst. 2 s.ř.s. územní plán v napadené části zrušil.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 8. 2013, č.j. 30A 3/2013-113, podal odpůrce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. června 2014, č.j. AOS 3/2013-33, tak, že vpředu uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shrnl v něm obsah návrhu navrhovatele, když uvedl:

„Návrhem doručeným Krajskému soudu v Hradci Králové dne 11. 1. 2013 se navrhovatel domáhal zrušení předmětného územního plánu. Navrhovatel tvrdil, že územním plánem byl dotčen na svých vlastnických právech, a to bez řádného

odůvodnění a bez opory v cílech a úkolech územního plánování. K dotčení jeho vlastnických práv došlo ve větší než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem, s náznaky libovůle. Územním plánem totiž byla dotčena možnost využití pozemků parc. č. 680/2 a parc. č. 687/1 v katastrálním území Labská a parc. č. 509/5 v katastrálním území Špindlerův Mlýn. Přitom pozemky parc. č. 680/2 a parc. č. 687/1 v k. ú. Labská se dle předchozího územního plánu nacházely z hlediska jejich možného využití ve funkční ploše „VII – rozptýlená horská zástavba“, kde bylo možné umisťovat mj. byty majitelů a služební byty, prostory drobné nerušící výroby či komerční administrativy jako doplňkové funkce objektu. Napadený územní plán však tyto pozemky zahrnul do funkční plochy „KO – ostatní krajinná zeleň“, ve které lze umisťovat pouze travní porosty, stromořadí, remízy, keřové pláště, břehové porosty vodotečí a vodních ploch, účelové komunikace, pěší cesty a cyklistické a jezdecké stezky, včelíny, včelnice a dočasné oplocování pozemků s mladou výsadbou za účelem jejich ochrany, resp. do funkční plochy „FP – louky a pastviny“. Pozemek parc. č. 509/5 v k. ú. Špindlerův Mlýn se z hlediska možného využití nacházel dle předchozího územního plánu ve funkční ploše „II – komerční zóny nižší intenzity“, ve které bylo možné umisťovat zejména stavby občanské vybavenosti a služeb, rodinné domy v kombinaci s veřejným ubytováním, bytové domy, stavby veřejného ubytování a stavby drobné nerušící výroby či komerční administrativy jako doplňkové funkce k objektu. Tyto možnosti využití však byly novým územním plánem značně změněny zařazením předmětného pozemku do funkční plochy „OS.2 – občanská vybavenost sportovního charakteru – otevřená sportoviště a areály“, ve které lze umisťovat pouze sportovní nekrytá hřiště, okrasnou a rekreační zeleň, dětská hřiště, veřejně přístupné areály pro neorganizované volnočasové aktivity, minigolfové hřiště a stavby pro sportovní klubovny a šatny se sociálním vybavením.“

Dále popsal postupy krajského soudu, uvedl obsah kasační stížnosti a rozvedl své právní závěry k věci následujícím způsobem:

„Nejvyšší správní soud v posuzované věci především uvádí, že se již v minulosti zabýval otázkou, zda vůbec může být osoba, která během přípravy územního plánu nepodala námítky ani připomínky, procesně legitimována k tomu, aby územní plán po jeho schválení napadla ve správním soudnictví. Tuto otázku vyřešil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve stěžovatелеm zmíněném usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, publikovaném pod č. 2215/2011 Sb. NSS., v němž vyslovil, že úspěch návrhu rozhodující měrou závisí na tom, zda v řízení bude prokázáno, že navrhovatel skutečně, dle svých tvrzení, byl na svých právech zkrácen přijatým opatřením obecné povahy. Rozšířený senát konstatoval, že procesní pasivita navrhovatele ve fázích řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost návrhu posoudí soud s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Je tedy zřejmé, že není k dispozici obecně platné pravidlo, jak postupovat při zjištění, že byl navrhovatel pasivní před přijetím územního plánu. Podstatnou roli tu hrají konkrétní okolnosti, za kterých byl navrhovatel v předchozím řízení pasivní. Může tak dojít i k tomu, že i ve vztahu k totožnému územnímu plánu může být předchozí pasivita různých subjektů hodnocena odlišně, v závislosti na konkrétních okolnostech, které mohou tuto pasivitu částečně osvětlit. Není tedy vyloučeno, aby i přes pasivitu navrhovatele soud shledal za určitých okolností takové nedostatky napadeného

opatření obecné povahy, že pro ně zhodnotí příslušné body návrhu jako důvodné. Ke zrušení územního plánu by soud měl přistoupit tehdy, pokud jeho přijetím došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.

Rozšířený senát tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že samotná procesní pasivita navrhovatele ve fázích přípravy opatření obecné povahy nemůže vést k tomu, že by soud jeho návrh bez dalšího odmítl pro nedostatek procesní legitimace. Z tohoto pohledu tedy krajský soud postupoval správně, když návrh věcně projednal. Potíž je však v tom, že krajský soud v podstatě přistoupil k posouzení podaného návrhu tak, jako by nepodání námitek či připomínek nehrálo při posouzení úspěšnosti návrhu v podstatě žádnou roli, tedy jako by navrhovateli za žádných okolností nemohlo jít k tíži. Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že nároky na odůvodnění jednotlivých změn funkčního využití ploch budou zcela jiné v případě, kdy proti nim vlastník konkrétních pozemků brojl včasnou námitkou, příp. připomínkou v průběhu řízení o návrhu územním plánu [§ 52 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavební řádu (stavební zákon)], oproti případu, který nastal v posuzované věci, kdy navrhovatel zůstal před schválením daného územního plánu zcela pasivní, a námitky ani připomínky proti novému funkčnímu využití svých pozemků nepodal. Je tedy zřejmé, že za dané situace navrhovatel, který opomněl brojit proti opatření obecné povahy během jeho přípravy, neměl nárok na to, aby se stěžovatel v samotném územním plánu, resp. v jeho odůvodnění, vypořádal se změnou funkčního využití konkrétně jeho pozemků. To sice správně konstatoval v napadeném rozsudku i krajský soud (viz výše citovaná pasáž), nicméně je třeba dát za pravdu stěžovateli, že v dalších pasážích odůvodnění fakticky vycházel z opačné premisy. Např. na straně 16 napadeného rozsudku krajský soud uvedl: *„Krajský soud hledal v textové části územního plánu odůvodnění týkající se změny ve funkčním využití pozemkových parcel č. 680/2 a č. 687/1 v kat. území Labská a pozemkové parcely č. 509/5 v kat. území Špindlerův Mlýn, nenašel je však, přičemž odpůrce v tomto směru ve svých vyjádřeních nijak nereagoval, nepředestřel krajskému soudu ty části OOP, kde by takové odůvodnění bylo.“* Obdobně na straně 17 svého rozsudku krajský soud konstatoval: *„Na otázku, zda tedy musí územní plán obsahovat ve svém odůvodnění důvody provedených změn oproti předchozímu stavu, došlo-li ke změně účelového určení pozemku do té míry, že již na něm nelze realizovat záměry do té doby souladné s veřejným zájmem, či nikoliv, odpovídá krajský soud, že ano.“* Tento zásadní rozpor v odůvodnění rozsudku krajského soudu způsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 109 odst. 4 s. ř. s. a je tedy sám o sobě důvodem jeho zrušení.

Stěžovatel v textové části územního plánu vyjádřil záměr celkově omezit výstavbu na území města a tento záměr odůvodnil ochranou základních hodnot přírodního prostředí a zejména nepoměrem mezi rozsáhlými ubytovacími kapacitami města a dosud nevyčerpanými rekreačními možnostmi okolní krajiny. Ohledně přetíženosti údolí, v němž leží Špindlerův Mlýn, velkým množstvím již existujících staveb se přitom územní plán odvolává na řadu konkrétních podkladů (statistika města, studie Ecosign, územně analytické podklady atd.). Takové zdůvodnění změny jednotlivých funkčních ploch v obecné rovině ob stojí, a to i s přihlédnutím k tomu, že se nejedná o změnu stávajícího územního plánu, ale o nahrazení původního územního plánu zcela novým. Již tím dává politická reprezentace najevo, že změny oproti dřívější koncepci mají být rozsáhlejší a že vlastníci pozemků by měli proces pořizování

územního plánu bedlivě sledovat, což v nyní posuzovaném případě navrhovatel zjevně nečinil.

Obecnost odůvodnění územního plánu tudíž v daném případě nedosahuje takové intenzity, že by ji bylo možno bez dalšího považovat za závažné porušení procesních práv vlastníků nemovitostí ve Špindlerově Mlýně. Ze záměru města omezit další výstavbu na svém území jednoznačně vyplývá možnost, že u pozemků, jež byly určeny předchozím územním plánem k zástavbě, nový územní plán toto určení na základě výše uvedených obecných východisek změní. Platí to i o pozemcích navrhovatele, zejména pozemku parc. č. 509/5 v k. ú. Špindlerův Mlýn, který sice představuje proluku mezi dvěma zastavenými pozemky, zejména svou východní hranicí však navazuje na plochu označenou dle územního plánu jako „PP – parky“, na kterou navazuje zejména plocha „ZS 2 – nezastavitelné zahrady“, které sousedí s lesem obklopujícím Špindlerův Mlýn; v případě pozemků parc. č. 680/2 a č. 687/1 v k. ú. Labská je dána jejich návaznost na severovýchodní straně na plochu „LF – lesy zvláštního určení“. Nelze souhlasit s krajským soudem v tom směru, že pouhé začlenění pozemku do určité plochy v předchozím územním plánu zakládá jeho vlastníkově právní nárok, aby seznal z odůvodnění nového územního plánu konkrétní důvody pro odlišné účelové určení daného pozemku, resp. jeho začlenění do jiné plochy. Nelze zde pomíjet procesní pasivitu navrhovatele během přípravy územního plánu. Na základě podané námítky či připomínky by samozřejmě byl pořizovatel územního plánu povinen zařazení určitého pozemku do určité funkční plochy podrobně odůvodnit. Teprve v reakci na navrhovatelovu námítku tak mohl např. upřesnit, proč na určitém pozemku byla vymezena určitá funkční plocha, ačkoliv v sousedství byla vymezena jiná (viz stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011 - 43, www.nssoud.cz). Bez toho, že by stěžovatel dostal na základě podané námítky či připomínky možnost provést konkrétní zdůvodnění určité odlišnosti, nemůže soud z pouhé existence této odlišnosti bez dalšího dovozovat libovůli či nerovné zacházení s vlastníky pozemků. Nad rámec nutného odůvodnění nutno podotknout, že krajským soudem připomínaný pozemek města p. č. 63/3 v k. ú. Špindlerův Mlýn nemá s pozemky navrhovatele žádnou bezprostřední prostorovou souvislost a nachází se také v lokalitě odlišného charakteru, než představují lokality, kde leží pozemky navrhovatele.“

Podle § 110 odst. 4 s.ř.s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V projednávané věci byl proto krajský soud zavázán zkoumat příčiny navrhovatelovy pasivity v procesu tvorby územního plánu a na jejich základě vyhodnotit rozsah odůvodnění jeho námitek, uplatněných až v návrhu, v územním plánu. Za tím účelem krajský soud nařídil na den 5. května 2015 veřejné jednání. Navrhovatel se z účasti na něm předem omluvil s tím, že se jej nemůže zúčastnit z rodinných důvodů. Vyslovil přitom souhlas, aby věc byla projednána v jeho nepřítomnosti. Byť navrhovatel znal obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2014, č.j. AOS 3/2013-33, neuvedl žádné skutečnosti, které by jeho pasivitu v procesu tvorby a schvalování územního plánu odůvodňovaly.

Ve snaze naplnit právní názor Nejvyššího správního soudu, krajský soud odročil jednání nařazené na den 5. května 2015 na den 19. května 2015. O důvodech tohoto postupu přitom účastníky výslovně informoval. Rovněž z účasti na tomto

jednání se však navrhovatel předem písemně omluvil, aniž by uvedl důvod své nepřítomnosti. Souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti, jinak se odvolával na obsah svého návrhu. Vzhledem k tomu krajský soud projednal věc v nepřítomnosti navrhovatele.

Krajský soud konstatoval, že není sebemenších pochyb o tom, že navrhovatel v procesu tvorby a schvalování územního plánu neuplatnil námitky ani proti jeho konceptu, ani proti jeho návrhu. Krajský soud nezjistil ani žádnou jinou aktivitu navrhovatele vůči pořizovateli územního plánu, kterou by jim bylo možno klást na roveň. Nezbylo proto, než ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2014, č.j. AOs 3/2013-33, uzavřít, že navrhovatel neměl právo na podrobné odůvodnění zařazení jeho pozemků do jiných funkčních ploch oproti předchozímu územnímu plánu. A jak v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, zdůvodnění změn jednotlivých funkčních ploch, jak je v napadeném územním plánu provedeno, v obecné rovině ob stojí, a krajský soud k tomu na vysvětlenou dodává, že v kontextu všech čtyřech návrhových bodů.

Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud návrh navrhovatele dle § 101d odst. 2 s.ř.s. jako nedůvodný zamítl.

Odpůrce měl ve věci úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Jeho důvodně vynaložené náklady spočívaly v náhradě nákladů spojených s řízením před Krajským soudem v Hradci Králové, a to v souvislosti s podáním návrhu navrhovatelem na zrušení OOP, a dále s řízením před Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti odpůrce.

Náklady řízení před krajským soudem spočívají v odměně advokáta za celkem čtyři úkony právní služby při zastupování po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu – vyjádření k návrhu ze dne 28. 1. 2013, účast na jednání před soudem dne 24. 5. 2013 a účast na jednání před soudem dne 19. 5. 2015 (viz § 11 odst. 1 písm. a/ a g/ a § 9 odst. 3 písm. f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/), v náhradě hotových výdajů za celkem 4 úkony po 300,-- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a dále v náhradě jízdného osobním vozidlem zn. Škoda Octavia 1,8 TSI ve výši 2.533,80 Kč za cestu ze sídla advokáta v Plzni k procesnímu soudu do Hradce Králové a zpět dne 21. 5. 2013 a rovněž tak k jednání dne 15. 5. 2015 ve výši 2.569,70 Kč a dále v náhradách za promeškaný čas při těchto cestách za celkem 18 půlhodin po 100,--Kč (jedna cesta tam a zpět v trvání 4,5 hodiny - viz § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.).

Odpůrce uplatňoval přiznání odměny též za písemné podání soudu – vyjádření ze dne 22. 5. 2013 a písemné podání soudu – závěrečný návrh a vyčíslení nákladů řízení ze dne 19. 5. 2015. Tyto odměny ale krajský soud odpůrci nepřiznal, neboť šlo o podání vyhotovená vždy těsně před jednáními krajského soudu, při nichž také byla plně využita, takže šlo v podstatě o přípravu zástupce odpůrce na jednání.

Náklady odpůrce v řízení před Nejvyšším správním soudem spočívaly v úhradě soudního poplatku za podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30 A 3/2013-113, ve výši 5.000,--Kč a

v odměně za jeden úkon – sepsání kasační stížnosti po 3.100,-Kč a náhradě hotových výdajů 300,--Kč.

Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila celkem 28.923,235Kč. Protože je ale zástupce navrhovatele advokát JUDr. Karel Havel plátcem daně z přidané hodnoty, jak krajskému soudu doložil, byla k uvedené částce podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě připočtena výše této daně z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů ve výši 5.019,735Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 33.923,--Kč.

Náklady řízení je navrhovatel povinen zaplatit podle výroku č. II tohoto rozsudku zástupci odpůrce, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. Krajský soud žádnou takovou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil a ani z jiných důvodů nepřicházelo v úvahu nějaké náklady řízení jí přiznat (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. května 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu